

Welkom en openingswoord

We zijn hier aanwezig in de naam van + de Vader, de Zoon en H. Geest. Amen. Moge God ons zegenen tot een ware gemeenschap van geloof en liefde.

Van harte welkom in de viering van vandaag, de 33e zondag door het jaar. Het is de voorlaatste zondag van het kerkelijk jaar, volgende week eindigt het liturgisch jaar. Fijn dat u gekomen bent, ook nu de kerk moeilijk te bereiken is door het grote evenement van de Zevenheuvelenloop. Traditiegetrouw is het ook de zondag waarop we onze erwtensoepectie hebben voor de Stichting Straatmensen. Met een kop warme soep kunnen lopers en publiek weer wat bijkomen. Zij kunnen zich bij onze kraam – ook al is het maar voor even - met ons en met elkaar verbonden voelen. En meest belangrijk, door de inkomsten bieden we ook de straatmensen wat meer warmte. In een wereld waar nogal wat onrust en duisternis is, zijn we hiermee als een klein baken van licht. In het openingslied zongen we: *Heer Jezus, Gij hebt het Woord volbracht, uw licht komt na de nacht*. Dat is niet altijd makkelijk om te geloven in een wereld die van alle kanten wordt opgeschud en waar nogal wat angst en onzekerheid heerst.

Maken we het een moment stil in ons binnenste. Dat binnenste waar een groot deel van de dag van alles gaande is. Stellen we ons open voor oude bronnen die nog steeds water geven voor de wereld van vandaag.

Overweging   *Daniel 12:1-3, Marcus 13:24-32*

De dagen worden merkbaar korter, een duidelijk teken dat de duisternis het overneemt van het licht. Voor sommige mensen is het een moeilijke tijd. We raken meer in onszelf gekeerd en worden misschien geconfronteerd met leven dat eindig is. De lezingen van vandaag roepen ook beelden op van duisternis, en van een eindtijd. Het past bij het kerkelijk jaar dat ten einde loopt; volgende week is de laatste zondag van het liturgisch jaar. In de eerste lezing, uit de profeet Daniel, hoorden we: *In die tijd zal het een tijd van nood zijn zoals er eerder nog geen is geweest*. En in het Marcus Evangelie: *Na de verschrikkingen in die dagen zal de zon verduisteren en de maan zal geen licht meer geven, de sterren zullen van de hemel vallen, hemel en aarde zullen voorbijgaan*.

Het zijn woorden die - in die tijd - verwijzen naar het einde van de wereld, een wereld die schrikbarende tijden meemaakt. In de tijd van het boek Daniel, enkele eeuwen v. Chr., waren steeds weer andere volken de baas over het Joodse volk (eerst Babyloniërs, dan Perzen, daarna de Grieken). Mensen leefden in angst. In de tijd dat Marcus zijn Evangelie schreef waren het moeilijke en onrustige tijden voor de inwoners van Jeruzalem. Voorafgaand aan de woorden van Jezus, dat *de zon zal verduisteren en de maan geen*

licht meer zal geven (lezing vandaag) spreekt Jezus met zijn leerlingen over geweld, oorlog tussen volken, binnen het volk, slachtoffers, verwarring, burgers en machthebbers die verdeeldheid zaaien. Schokkende zaken. En, het is nog steeds aan de orde van de dag. Geen prettige tekenen van deze tijd, die ons leven soms met sombere tinten inkleuren.

Dat merkte ik zelf toen ik afgelopen week een boodschap ging doen. De harde beelden en woorden van het nieuws klonken nog na. oorlog in Oekraïne, Gaza, Libanon, uit de hand gelopen rellen in Amsterdam, polarisatie wereldwijd. Het was druk en allerlei fietsers haalden mij in. Maar, opeens merkte ik dat er al een hele tijd iemand achter mij reed die gewoon een vrolijke melodie zong, telkens weer opnieuw. Ik betrapte mezelf erop dat ik dacht: hoe kom je erbij om nu te zingen? Misschien ergerde ik me wel. Maar dat maakte al snel plaats voor een soort opluchting. In de herfstige ochtend werd het een klein teken van hoop.

Daar gaat het vandaag uiteindelijk over. Dat duisternis de wereld en het leven niet zal blijven bedekken. Die duisternis zal voorbij gaan. Leer van de vijgenboom, zegt Jezus. Die ziet er misschien kaal en dood uit, maar zo gauw zijn twijgen zacht worden en de bladeren zich ontvouwen, weet dan dat de zomer in aantocht is. Die kale boom draagt al de kiem van nieuw leven in zich, teken dat ook het einde van donkere tijden eraan komt. Te midden van de duisternis komt het licht. Het licht van Gods trouw, liefde en gerechtigheid. Stel je er voor open. Wees waakzaam.

Hopen is niet hetzelfde als wensen of verwachten. Wensen en verwachten gaat over de toekomst zoals je die zou willen zien. Hopen gaat ook over de toekomst, maar ziet ook de moeilijkheden die er zijn en laat zich daar niet door tegenhouden. Jane Goodall, bekend bioloog/antropoloog en spreker over het behoud van de schepping, inmiddels 90 jaar, schrijft in haar Boek van Hoop (ik citeer): *Hoop ontkent het kwaad niet, maar is er een antwoord op.*

Verhalen zoals de lezingen van vandaag (apocalyptische verhalen) zijn dus niet ontstaan om mensen bang te maken. Ze zijn ontstaan om mensen, mét de angst waarin zij leven, te bemoedigen. Er zijn altijd profeten geweest die zeggen: er is méér dan angst en onzekerheid. Er is iets gaande dat verder reikt dan wat je nu ziet. Het zijn deze mensen, deze profeten, ook nu in onze tijd, die ons over een dood punt heen helpen. Die ons laten zien dat er licht is voorbij de duisternis. In de woorden van Jezus: Zo gauw de twijgen van de boom zacht worden en de bladeren zich ontvouwen, weet dan dat de lente nabij is.

Cecile Kuijpers
17/11/2024